

III-ия отдѣлъ се намираше на сѣверъ отъ II-ия, и включаваше всичкитѣ постройки и окопи до Подтягинската батарея.

Най послѣ *IV-ий отдѣлъ* се захващаше у послѣдната батарея и се свършваше до телеграфната станция (вижъ плана № 6).

Началникъ на отбраната генералъ Радецки съ щаба си бѣше се расположилъ въ турското беклеме, около телеграфната станция. На сѣщото мѣсто се намираше и главния прѣвързоченъ пунктъ.

У турцитѣ позицията бѣше раздѣлена сѣщо на 4 отдѣла: 1) *мъзъ флангъ* съ централенъ упоренъ пунктъ височината Малуша. 2) *Центръ* — съ упоренъ пунктъ батареитѣ на шосето на югъ отъ Св. Никола. 3) *Дъсенъ флангъ* — съ упоренъ пунктъ деветиоката батарея на малкия Бердекъ и 4) най послѣ *тилъ* — укрѣпения лагеръ у Шейново.

Въ първитѣ числа на декемврий, силитѣ на турцитѣ на Шипка и въ укрѣпения Шейповски лагеръ бидоха попълнени съ нови укомплектования, и тѣ достигоха до 30 хиляди души съ около 100 оръдия. Отъ тѣхъ по голѣмата частъ бѣше расположена по върховетѣ на прѣднитѣ позиции и само нѣколко баталиона и цѣлата кавалерия оставаха въ долината, въ лагера около Шейново.

На 29-й ноемврий, слѣдъ извѣстието за паданието на Плѣвенъ, биде смѣненъ военния министръ Мустафа паша и замѣстенъ отъ команданта на Шипка Рауфъ паша. За замѣстникъ на послѣдния биде назначенъ Ахмедъ-Еюбъ паша, който впрочемъ съвсѣмъ не се яви на Шипка, а фактически командуванието прѣмина въ ръцѣтѣ на Весселъ паша. Послѣдния бѣше генералъ съ твърдѣ ограничени способности, нерѣшителенъ и неспособенъ да прояви каквато и да била инициатива. Това, както ще видимъ по послѣ, бѣше една отъ главнитѣ причини, които повлѣкоха къмъ плѣвение на Шипченската турска армия.